

То-сь ми далеко, рідний краю,
То-сь ми далеко та не близько!
А як собі тебе згадаю,
На стіл голівку клоню низько.

На стіл голівку клоню в руки,
В думках, як в морі, потопаю,
Якісь далекі ловлю звуки
Від поля рідного, від гаю.

Якісь далекі ловлю тони,
Що йдуть, як хвиля олов'яна.
Жалі, зітхання і прокльони
Ревуть, як пісня, горем п'яна.

Здається, чую: стогнуть груди,
Тріщать, як струни, хлопські жили,
І з голоду попухлі люди
Валяться тихо у могили.

А та земля, що їх плекала,
Зневолена, суха, холодна,
Як мати до дітей, припала
І виє: «Діти! Я не годна!»

Не годна більше сил добути,
Замкнулися втомлені груди.
Якісь таємні шепти чути:
«Га, що то буде? Що то буде?»

І, наче вітер-завірюха,
Народ зірвався — й безпритомний

Тікає... Кличуть — він не слуха,
Лиш гонить, наче пес бездомний.

Як звір ранений, утікає,
Боїться, щоб не завернули.
Гей! Лиш один то пан біг знає,
Що тії люди перебули!

*

То-сь ми далеко, рідний краю,
То-сь ми далеко та не близько!
А як собі тебе згадаю,
На стіл голівку клоню низько.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «На чужині»](#);

.